

Missatge del Sant Pare Benet XVI als joves del món

Amb ocasió de la XXIV Jornada Mundial de la Joventut 2009, que se celebrarà a la diòcesi el Diumenge de Rams, Benet XVI ens proposa per a la meditació les paraules de Jesús: «Hem posat la nostra esperança en el Déu viu» (1Tm 4,10).

11/04/2009

«Hem posat la nostra esperança en el Déu viu» (1Tm 4,10)

Benvolguts amics,

Diumenge de Rams vinent
celebrarem en l'àmbit diocesà la
XXIV Jornada Mundial de la Joventut.
Mentre ens preparem a aquesta
celebració anyal, recordo amb gran

gratitud al Senyor la trobada que
varem tenir a Sydney, el juliol de
l'any passat. Una trobada
inoblidable, durant la qual l'Esperit
Sant va renovar la vida de tants joves
que hi van acudir d'arreu. L'alegria
de la festa i l'entusiasme espiritual
experimentats en aquests dies van
ser-hi un signe eloqüent de la
presència de l'Esperit de Crist. Ara
ens encaminem cap a la trobada
internacional programada per al
2011 a Madrid i que tindrà com a
tema les paraules de l'apòstol Pau:
«Arrelats i edificats en Crist, fermes en
la fe» (cf. Col 2,7). Tenint en compte
aquesta cita mundial de joves, volem
fer plegats un camí formatiu,

reflexionant el 2009 sobre l'afirmació de sant Pau: «Hem posat la nostra esperança en el Déu viu» (1 Tm 4,10), i el 2010 sobre la pregunta del jove ric a Jesús: «Mestre bo, què faré per heretar la vida eterna?» (Mc 10,17).

La joventut, temps d'esperança

A Sydney, la nostra atenció es va centrar en allò que l'Esperit Sant diu avui als creients i, concretament, a vosaltres, estimats joves. Durant l'Eucaristia final us vaig exhortar a deixar-vos plasmar per Ell per ser missatgers de l'amor diví, capaços de construir un futur d'esperança per a tota la humanitat. Veritablement, la qüestió de l'esperança és al centre de la nostra vida d'éssers humans i de la nostra missió de cristians, sobretot en l'època contemporànea. Tots advertim la necessitat d'esperança, però no de qualsevol esperança, sinó d'una esperança ferma i creïble, com he subratllat en l'encíclica *Spe salvi*.

La joventut, en particular, és temps d'esperances, perquè mira cap al futur amb expectatives diverses. Quan hom és jove s'hi nodreixen ideals, somnis i projectes; la joventut és el temps en què maduren opcions decisives per a la resta de la vida. I potser per això és l'etapa de l'existència en què afloren amb força les preguntes de fons: Per què soc al món? Quin sentit té viure? Què serà de la meua vida? I també, com aconseguir la felicitat? Per què el patiment, la malaltia i la mort? Què hi ha més enllà de la mort?

Preguntes que són urgents quan ens hem de batre amb obstacles que de vegades semblen insuperables: dificultats en els estudis, manca de treball, incomprendiments a la família, crisi en les relacions d'amistat i en la construcció d'un projecte de parella, malalties o incapacitats, carència de recursos adequats a causa de l'actual i generalitzada crisi econòmica i social. Ens hi demanem llavors: On

trobar i com mantenir viva en el cor la flama de l'esperança?

A la cerca de la «gran esperança»

L'experiència demostra que les qualitats personals i els béns materials no són suficients per assegurar aquesta esperança que l'ànima humana cerca constantment. Com he escrit en la citada encíclica *Spe salvi*, la política, la ciència, la tècnica, l'economia o qualsevol altre recurs material per ells mateixos no són suficients per oferir la gran esperança a la qual tothom aspira. Aquesta esperança «només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar allò que nosaltres per nosaltres mateixos no podem assolir» (n. 31). Per això, una de les conseqüències principals de l'oblit de Déu és la desorientació que caracteritza les nostres societats, que es manifesta en la soledat i la violència, en l'insatisfacció i en la

pèrdua de confiança, arribant fins i tot a la desesperació. Fort i clara és la crida que ens arriba de la Paraula de Déu: «Maleït qui confia en l'home, i en la carn cerca la seva força, apartant el seu cor del Senyor. Serà com un card a l'estepa, no veurà arribar el bé» (Jr 17,5-6).

La crisi d'esperança afecta més fàcilment les noves generacions que, en contextos socioculturals mancats de certeses, de valors i punts de referència sòlids, han d'afrontar dificultats que en semblen superiors a les forces. Hi penso, estimats joves amics, en tants coetanis vostres ferits per la vida, condicionats per una immaduresa personal que és sovint conseqüència d'un buit familiar, d'opcions educatives permissives i llibertàries, i d'experiències negatives i traumàtiques. Per a alguns –i desgraciadament no pocs–, l'única sortida possible és una fugida alienant cap a comportaments

perillosos i violents, cap a la dependència de drogues i alcohol, i cap a tantes altres formes de malestar juvenil. Malgrat tot, fins i tot en aquells que es troben en situacions penoses per haver seguit els consells de «mestres dolents», no s'apaga el desig de l'amor veritable i de la felicitat autèntica. Però com anunciar l'esperança a aquests joves? Sabem que l'ésser humà hi troba la realització vertadera només en Déu. Per tant, el primer compromís que ens afecta a tots és el d'una nova evangelització, que ajudi les noves generacions a descobrir el rostre autèntic de Déu, que és Amor. A vosaltres, estimats joves, que cerqueu una esperança ferma, us dic les mateixes paraules que sant Pau adreçava als cristians perseguits a la Roma d'aleshores: «El Déu de l'esperança us ompli de tot goig i pau en la vostra fe, fins a sobreïxir d'esperança per la força de l'Esperit Sant» (Rm 15,13). Durant aquest any

jubilar dedicat a l'apòstol dels gentils, amb motiu del segon mil·lenni del seu naixement, aprenguem d'ell a esdevenir testimonis creïbles de l'esperança cristiana.

Sant Pau, testimoni de l'esperança

Quan es trobava enmig de dificultats i proves de tota mena, Pau escrivia al seu fidel deixeble Timoteu: «Hem posat la nostra esperança en el Déu viu» (1 Tm 4,10). Com havia nascut en ell aquesta esperança? Per respondre aquesta pregunta ens cal partir de la seva trobada amb Jesús ressuscitat en el camí de Damasc. En aquell moment, Pau era un jove com vosaltres, d'uns vint o vint-i-cinc anys, observant de la Llei de Moisès i decidit a combatre amb tots els mitjans els qui ell considerava enemics de Déu (cf. Ac 9,1). Mentre anava a Damasc per arrestar els seguidors de Crist, una llum misteriosa el va enlluernar i va sentir

que algú el cridava pel seu nom: «Saule, Saule, per què em persegueixes?». Caient a terra, va demanar: «Qui ets, Senyor?». I aquella veu va respondre: «Jo sóc Jesús, a qui tu persegueixes» (cf. Ac 9,3-5). Després d'aquella trobada, la vida de Pau va canviar radicalment: va rebre el Baptisme i va esdevenir apòstol de l'Evangelí. En el camí de Damasc va ser transformat interiorment per l'Amor diví que havia trobat en la persona de Jesucrist. Un dia arribarà a escriure: «Mentre visc en aquesta carn, visc de la fe en el Fill de Déu, que em va estimar fins a lliurar-se per mi» (Ga 2,20). De perseguidor es va transformar en testimoni i missioner; va fundar comunitats cristianes a Àsia Menor i a Grècia, recorrent milers de quilòmetres i afrontant tot tipus de vicissituds, fins al martiri a Roma. Tot per amor a Crist.

La gran esperança rau en Crist

Per a Pau, l'esperança no és només un ideal o un sentiment, sinó una persona viva: Jesucrist, el Fill de Déu. Amarat en el fons per aquesta certesa, podrà dir a Timoteu: «Hem posat la nostra esperança en el Déu viu» (1 Tm 4,10). El «Déu viu» és Crist ressuscitat i present en el món. Ell és l'esperança veritable: Crist que viu amb nosaltres i en nosaltres i que ens crida a participar de la seva mateixa vida eterna. Si no estem sols, si Ell és amb nosaltres, és més, si Ell és el nostre present i el nostre futur, per què témer? L'esperança del cristià consisteix per tant a aspirar «al regne del Cel i a la vida eterna com a felicitat nostra, posant la nostra confiança en les promeses de Crist i recolzant-nos no en les nostres forces, sinó en els auxilis de la gràcia de l'Esperit Sant» (*Catecisme de l'Església Catòlica* , 1817).

El camí cap a la gran esperança

Jesús, de la mateixa manera que un dia es va trobar amb el jove Pau, vol trobar-se amb cadascun de vosaltres, estimats joves. Sí, abans que un desig nostre, aquesta trobada és un desig ardent del Crist. Algun de vosaltres, però, em podria demanar: Com puc trobar-lo jo, avui? O més aviat, de quina forma Ell ve cap a mi?

L'Església ens ensenya que el desig de trobar el Senyor és ja fruit de la seva gràcia. Quan en la pregària expressem la nostra fe, fins i tot a la foscor l'hi trobem, perquè Ell se'ns ofereix. L'oració perseverant obre el cor per acollir-lo, com explica sant Agustí: «El nostre Déu i Senyor [...] pretén exercitar amb l'oració nostres desitjos, i així prepara la capacitat per rebre allò que ens ha de donar» (*Carta 130*, 8,17). L'oració és l'enyor de l'Esperit que ens fa homes i dones d'esperança, i pregar manté el món obert a Déu (cf. enc. *Spe salvi*, 34).

Doneu espai en la vostra vida a l'oració. Està bé pregar sols, però és més bonic i fructuós resar plegats, perquè el Senyor ens ha assegurat la seva presència quan dos o tres s'apleguen en nom seu (cf. Mt 18,20). Hi ha moltes formes per familiaritzar-se amb Ell; hi ha experiències, grups i moviments, trobades i itineraris per aprendre a pregar i d'aquesta manera créixer en l'experiència de fe. Participeu en la litúrgia en les vostres parròquies i nodriu-vos abundantment de la Paraula de Déu i de la participació activa en els sagraments. Com sabeu, cim i centre de l'existència i de la missió de tot creient i de cada comunitat cristiana és l'Eucaristia, sagrament de salvació en el qual el Crist es fa present i ofereix com a aliment espiritual el seu mateix Cos i Sang per a la vida eterna. Misteri realment inefable! Al voltant de l'Eucaristia neix i creix l'Església, la gran família dels cristians, on s'hi

entra amb el Baptisme i en la qual ens renovem constantment per el sagrament de la Reconciliació. Els batejats, a més a més, reben mitjançant la Confirmació la força de l'Esperit Sant per viure com a autèntics amics i testimonis del Crist, mentre que els sagraments de l'Ordre i del Matrimoni els fan aptes per realitzar les seves tasques apostòliques a l'Església i al món. La Unció dels malalts, a l'últim, ens fa experimentar el consol diví en la malaltia i en el patiment.

Actuar segons l'esperança cristiana

Si us alimenteu del Crist, estimats joves, i viviu immersos en Ell com l'apòstol Pau, no podreu nogensmenys que parlar d'Ell, i fareu tot allò que pugueu perquè els amics i companys el coneguin i l'estimin. Esdevinguts deixebles fidels, estareu preparats per contribuir a formar

comunitats cristianes impregnades d'amor com aquelles de què parla el llibre dels Fets dels Apòstols.

L'Església compta amb vosaltres per a aquesta missió exigent. Que no us facin retrocedir les dificultats i les proves que trobeu. Sigueu pacients i perseverants, vencent la tendència natural dels joves a la pressa, a voler obtenir-ho tot immediatament.

Benvolguts amics, com Pau, sigueu testimonis del Ressuscitat. Doneu-lo a conèixer als qui, joves o adults, són a la cerca de la «gran esperança» que doni sentit a la seva existència. Si Jesús ha esdevingut la vostra esperança, comuniqueu-ho amb el vostre goig i el vostre compromís espiritual, apostòlic i social.

Aconseguits per Crist, després d'haver posat en Ell la vostra fe i d'haver-li donat la vostra confiança, difongueu aquesta esperança al vostre voltant. Preneu opcions que facin palesa la vostra fe; feu veure

que heu entès les insídies de la idolatria dels diners, dels béns materials, de la carrera i l'èxit, i no us deixeu atreure per aquestes il·lusions falses. No cediú a la lògica de l'interès egoista; ben al contrari, conreeu l'amor al proïsme i feu l'esforç de posar-vos vosaltres mateixos, amb les vostres capacitats humanes i professionals, al servei del bé comú i de la veritat, sempre disposats a donar resposta «a qualsevol que us demani raó de la vostra esperança» (1 P 3,15).

L'autèntic cristià mai no està trist, encara que hagi d'afrontar proves de tota mena, perquè la presència de Jesús és el secret del seu goig i de la seva pau.

Maria, Mare de l'esperança

Sant Pau és per a vosaltres un model d'aquest itinerari de vida apostòlica. Ell va nodrir la seva vida de fe i esperança constants, seguint

l'exemple d'Abraham, del qual va escriure en la Carta als Romans: «Va creure, contra tota esperança, que arribaria a ser pare de moltes nacions» (4,18). Sobre aquestes mateixes empremtes del poble de l'esperança –format pels profetes i pels sants de tots els temps– nosaltres continuem avançant cap a la realització del Regne, i en el nostre camí espiritual ens acompanya la Mare de Déu, Mare de l'esperança. Ella, que va encarnar l'esperança d'Israel, que va donar al món el Salvador i va romandre ferma en l'esperança, al peu de la creu, és per a nosaltres model i suport. Sobretot, Maria intercedeix per nosaltres i ens guia en la foscor de les nostres dificultats vers l'alba radiant de la trobada amb el Ressuscitat. Voldria concloure aquest missatge, estimats joves amics, fent meva una bonica i coneguda exhortació de sant Bernat inspirada en el títol de Maria *Stella maris*, Estel del mar: «Siguís qui

siguis el qui en el corrent impetuós d'aquest segle et mires, fluctuant entre borrasques i tempestes més que caminant per terra, no apartis els ulls de la resplendor d'aquest estel, si vols no ser oprimet de les borrasques! Si s'aixequen els vents de les temptacions, si ensopegues amb els esculls de les tribulacions, esguarda l'estel, crida Maria... En els perills, en les angoixes, en els dubtes, pensa en Maria, invoca Maria... Seguint-la, no et desviaràs; pregant-li, no desesperaràs; pensant en ella, no et perdràs. Si ella t'agafa de la mà no cauràs; si et protegeix, res no hauràs de témer; no et fatigaràs si és la teva guia; arribaràs feliçment al port si ella t'és propícia» (*Homilies en alabança de la Mare de Déu Mare*, 2,17).

Maria, Estel del mar, guieu els joves d'arreu del món a la trobada amb el teu diví Fill Jesús, i sigueu la celeste

guardiana de la seva fidelitat a
l'evangeli i de la seva esperança.

Alhora que us asseguro el meu
record quotidià en la pregària per
cadascun de vosaltres, estimats joves,
us beneeixo de cor junt amb els
vostres éssers estimats.

Vaticà, 22 de febrer de 2009.

Benet XVI

© Copyright 2009 - Llibreria Editrice
Vaticana

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/missatge-del-
sant-pare-benet-xvi-als-joves-del-mon/](https://dev.opusdei.org/ca/article/missatge-del-sant-pare-benet-xvi-als-joves-del-mon/)
(15/08/2025)